№ 1. Warszawa, dnia 31 Stycznia 1919 r. Rok I.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 2 mk. Prenumerata kwartalna 10 mk. Ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa skarbu“ oraz inseraty publiczne należy kierować do Administracji, Nowy Świat 69. Cena ogłoszeń za wiersz jednoszpaltowy po tekście 2 mk.

TREŚĆ:

1.

OD REDAKCJI.

Stosownie do art. 22 „Dekretu Rady Regencyjnej o tymczasowej organizacji Władz naczelnych“ (Dziennik Praw № 1 z dnia 1 lutego 1918 r.) Ministerstwo Skarbu przystępuje do wydawnictwa „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu“.

Cena poszczególnego numeru wynosi 2 mk. Prenumerata kwartalna 10 mk.

Ogłoszenia publiczne, ulegające na mocy przepisów obowiązujących opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu“ należy kierować do Administracji, Nowy Świat 69. Cena ogłoszeń za wiersz drobnego pisma (petit) po tekście 2 mk.

Postanowienia ogólne.

2.

Rozporządzenie

Kierownika Ministerstwa Skarbu w przedmiocie tymczasowej mocy obowiązującej dotychczasowych przepisów z zakresu prawa skarbowego na obszarze b. okupacji austrjacko-węgierskiej.

Na obszarze, określonym w dekrecie Rady Regencyjnej z dnia 30 października 1918 r. Dzien. Praw № 15 poz. 33, zachowują tymczasową moc obowiązującą przepisy prawne, które w chwili ustąpienia c. i k. władzy okupacyjnej austrjacko-węgierskiej obowiązywały w przedmiocie podatków bezpośrednich, pośrednich, opłat skarbowych, wogóle danin publicznych, ustanowionych na rzecz skarbu państwa, jak również w przedmiocie monopolów państwowych.

W szczególności zatem pozostają tymczasowo w mocy przepisy prawne, które w przedmiotach powyższych wydała c. i k. władza okupacyjna austrjacko-węgierska.

Rozporządzenie niniejsze ma moc obowiązującą od czasu przejęcia administracji skarbowej na obszarze powyższym przez władzę państwową polską.

Warszawa, dn. 12 listopada 1918 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu

(—) *Jossé.*

(Monitor Polski № 205 z 16 listopada 1918 r.)

3.

Rozporządzenie

Kierownika Ministerstwa Skarbu w przedmiocie tymczasowej mocy obowiązującej dotychczasowych przepisów z zakresu prawa skarbowego na obszarze b. okupacji niemieckiej.

Na obszarze b. okupacji niemieckiej zachowują tymczasową moc obowiązującą przepisy prawne, które w chwili ustąpienia ces.-niem. władzy

okupacyjnej obowiązywały w przedmiocie podatków bezpośrednich, pośrednich, opłat skarbowych, wogóle danin publicznych, ustanowionych na rzecz skarbu państwa, jak również w przedmiocie monopolów państwowych.

W szczególności zatem pozostają tymczasowo w mocy przepisy prawne, które w przedmiotach powyższych wydała ces.-niem władza okupacyjna. Tracą jednak moc obowiązującą te przepisy, któremi ustanowiono uwolnienia od danin publicznych lub niższe stawki tychże na korzyść Rzeszy Niemieckiej, państw należących do niej, Austro-Węgier, osób przynależnych do tych państw albo co do przedmiotów, z tych państw pochodzących lub tam przesłanych.

Rozporządzenie niniejsze ma moc obowiązującą od czasu ustąpienia ces.-niem. władzy okupacyjnej.

Warszawa, dn. 12 listopada 1918 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu
(—) *Jossé.*

(Monitor Polski № 205 z 16 listopada 1918 r.)

4.

Dekret

w przedmiocie przepisów skarbowych dla obszarów Polski, które podlegały władzy b. cesarsko-niemieckiego naczelnego dowódcy na wschodzie.

Art. 1.

Przepisy skarbowe, obecnie obowiązujące na obsarze b. cesarsko-niemieckiego generał-gubernatorstwa Warszawskiego, rozciąga się niniejszem na obszary Polski, które podlegały władzy b. cesarsko-niemieckiego naczelnego dowódcy na wschodzie.

Art. 2.

Wykonanie tego dekretu i wydanie przepisów przechodnich porucza się Ministrowi Skarbu.

Dan w Warszawie, dnia 7 stycznia 1919 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski*

Prezydent Ministrów:
(—) *J. Moraczewski.*

Kierownik Ministerstwa Skarbu
(—) *Byrka.*

(Dz Praw № 7 z 18 stycznia 1919 r. poz. 104).

Opłaty skarbowe.

5.

Dekret

Rądy Regencyjnej Królestwa Polskiego w przedmiocie przepisów tymczasowych o Urzędach Ziemskich.

Art. 35.

Postępowanie w Urzędach Ziemskich wolne jest od opłat na rzecz skarbu.

(Dziennik Praw № 11 z dnia 16 Października 1918 r. poz. 22).

6.

Rozporządzenie

Kierownika Ministerstwa Skarbu, zawierające przepisy tymczasowe w przedmiocie sposobu i terminu uiszczania opłat skarbowych i podatku od darowizn oraz w sprawie sprzedaży marek stemplowych.

Art. 1.

1) Od aktów notarjalnych, od dokumentów co do których notarjusz zaświadczył własnoręczność podpisu, oraz od czynności urzędowych notarjuszów opłaty skarbowe uiszczać należy gotówką do rąk notarjusza. To samo dotyczy podatku od darowizn, zdziałanych w formie aktu notarjalnego.

2) Każdą kwotę, pobraną w myśl powyższego przepisu, notarjusz wpisuje do księgi opłat. Formularz tej księgi obejmować ma rubryki z napisami następującemi:

1. pozycja,
2. numer repertorjum,
3. data,
4. imię i nazwisko płatnika,
5. rodzaj dokumentu lub czynności urzędowej,

podstawa wymiaru { 6. suma, 7. ilość arkuszy,

kwota pobrana { 8. opłata skarbowa, 9. podatek od darowizn, 10. podatek spadkowy,

11. uwaga.

3) W rubryce 1-ej z początkiem każdego roku kalendarzowego rozpoczyna się nowa numeracja.

4) Jeżeli od jednego i tego samego dokumentu notarjusz, urzędujący na obszarze byłej okupacji austrjacko-węgierskiej, pobrał, stosownie do przepisu prawa rosyjskiego, opłaty: stemplową i aktową lub nadto jeszcze opłatę aljenacyjną, należy do rubryki 8-ej wpisać łączną sumę tych opłat, w rubryce zaś 11-ej podać, ile przypada na każdą z tych opłat. Co do darowizn, należy, w razie zastosowania prawa rosyjskiego, wpisać do rubryki 9-ej łączną sumę opłat: stemplowej i od darowizn, ewentualnie też aktowej, w rubryce zaś 11-ej podać, ile przypada na każdą z nich.

5) Na każdym dokumencie, co do którego uiszczono do rąk notarjusza opłatę skarbową, podatek od darowizn lub podatek spadkowy, ma notarjusz uwidocznić pobraną kwotę oraz pozycję księgi opłat.

6) Po upływie każdego tygodnia ma notarjusz do Kasy Powiatowej wnieść sumę kwot, wpisanych do księgi opłat za tydzień odnośny do rubryk 8-ej, 9-ej, 10-ej, dołączając deklarację, wskazującą, ile z tej sumy przypada na każdą z powyższych trzech rubryk. Równocześnie należy złożyć Kasie powiatowej księgę opłat.

Art. 2.

1) Instytucje ubezpieczeniowe mają uiszczać gotówką opłaty skarbowe od umów ubezpieczenia oraz od kwitów na pobrane premje i wypłacone sumy ubezpieczenia.

2) W tym celu należy każdą umowę ubezpieczenia, podlegającą opłacie, oraz każdy z kwi-

tów, wyżej określonych, wpisać do księgi opłat. Księga ta ma być prowadzona w trzech częściach, z których jedna przeznaczona jest dla umów, druga dla kwitów na premje, trzecia dla kwitów na sumy ubezpieczenia.

3) Księga opłat zawierać ma rubryki dla uwidocznienia:

1. pozycji,

2. znaku, umożliwiającego odszukanie odnośnej sprawy w księgach lub aktach instytucji ubezpieczeniowej (numeru polisy i t. p.).

3. sumy, stanowiącej podstawę wymiaru,

4. opłaty.

4) Co do umów, należy podać nadto wysokość premji rocznej oraz czas trwania ubezpieczenia.

5) Na polisach i kwitach wyżej określonych należy podawać kwotę przypadającej opłaty skarbowej.

6) W rubryce 1-ej z początkiem każdego roku kalendarzowego rozpoczyna się nowa numeracja.

7) Po upływie każdego miesiąca, najpóźniej do 5 dnia miesiąca następnego, instytucja ubezpieczeniowa ma do Kasy Powiatowej wnieść sumę opłat, obliczonych w księdze opłat za miesiąc odnośny, dołączając deklarację. Równocześnie należy złożyć w Kąsie Powiatowej księgę opłat.

Art. 3.

1) Osoby, zajmujące się zawodowo sprzedażą i kupnem papierów wartościewych lub pośrednictwem w zawieraniu umów tego rodzaju mają uiszczać gotówką opłaty, ustanowione rozporządzeniem Jenerał-Gubernatora Warszawskiego z dnia 16 marca 1928 r. Dziennik Rozp. № 109 poz. 461.

2) W tym celu należy każdą umowę tego rodzaju wpisać do księgi opłat. Formularz księgi zawierać ma rubryki dla uwidocznienia:

1. pozycji,

2. imienia i nazwiska drugiego kontrahenta, lub — o ile chodzi o pośrednictwo — kontrahentów obu,

3. rodzaju papierów wartościowych,

4. ich wartości, obliczonej w sposób wskazany we wspomnianem rozporządzeniu.

5. opłaty.

3) Wrazie wystawienia karty umownej (szlusscetlu) lub rachunku należy na nich uwidocznić kwotę przypadającej opłaty oraz pozycję księgi opłat.

4) W rubryce 1-ej z początkiem każdego roku kalendarzowego rozpoczyna się nowa numeracja.

5) Po upływie każdego tygodnia osoba, obowiązana do prowadzenia księgi opłat, ma do Kasy Powiatowej wnieść sumę opłat, obliczonych w księdze opłat za tydzień odnośny, dołączając deklarację. Równocześnie należy złożyć w Kasie Powiatowej księgę opłat.

6) §§ 4, 5 i 7 rozporządzenia wyżej powołanego nie dotyczą osób, wymienionych w ust. 1 artykułu niniejszego, § 6 tegoż rozporządzenia stosuje się, jeżeli karta umowna lub rachunek ani nie są zaopatrzone w marki stemplowe, których wartość równa się przypadającej opłacie, ani w adnotację, określoną w ust. 3 artykułu niniejszego, lub jeżeli z adnotacji takiej wynika uiszczenie opłaty w kwocie niższej, niż się należy.

Art. 4.

1) W wypadkach, w których, w myśl obowiązujących przepisów, opłaty skarbowe mają być uiszczane za pomocą marek stemplowych, a które nie są objęte artykułami poprzedniemi, uiszczenie nastąpić winno w zasadzie przez naklejenie i skasowanie marek stemplowych polskich.

2) Aż do dalszego zarządzenia można jednak w wypadkach powyższych, o ile chodzi o dokumenty, dopełnić obowiązku uiszczenia opłaty przez naklejenie i skasowanie marek stemplowych, wydanych przez władze okupacyjne, lub przez wniesienie należnej kwoty gotówką do Kasy Powiatowej. Na dokumencie, od którego opłatę skarbową uiszczono gotówką, Kasa uwidoczni pobraną kwotę oraz pozycję dziennika kasowego.

3) Uiszczenie opłaty od dokumentu w sposób, wskazany w ust. 1 lub 2 — nastąpić ma najpóźniej do 2-ch miesięcy od daty wystawienia.

4) Opłatę skarbową od podań, wnoszonych do urzędów państwowych, o ile ona, w myśl obowiązujących przepisów, przypada, można wrazie braku marek polskich uiścić albo przed złożeniem podania w sposób określony w ustępie 2, albo równocześnie ze złożeniem w urzędzie, do którego się je składa, za pokwitowaniem tego urzędu. Wrazie uiszczenia równocześnie ze złożeniem podania, urząd wpisuje pobraną kwotę do księgi opłat i odnośną pozycję tej księgi uwidocznia na podaniu i w pokwitowaniu.

5) Ustęp 4 stosuje się analogicznie do opłat od aktów i dokumentów, wydawanych przez urzędy państwowe.

6) Księga opłat (ust. 4) zawierać ma rubryki dla uwidocznienia:

1. pozycji,

2. numeru, pod którym podanie wpisano do dziennika podawczego, wzgl. numeru, którym oznaczono akt lub dokument,

3. nazwiska strony,

4. pobranej kwoty.

7) Po upływie każdego miesiąca sumę kwot, wymienionych w rubryce 4-ej księgi opłat, należy wnieść do Kasy Powiatowej.

Art. 5.

1) W osobnym obwieszczeniu Ministerstwo Skarbu poda opis marek stemplowych i wymieni poszczególne ich rodzaje.

2) Sprzedaż marek stemplowych odbywać się będzie w Kasach powiatowych.

3) Władze skarbowe mogą osobom, zajmującym się stale sprzedażą marek stemplowych, poza Kasami Powiatowemi, przyznać prowizję w wysokości 3%; prośby o przyznanie prowizji składać należy do władzy skarbowej pierwszej instancji. Osobom tym wydaje Kasa Powiatowa marki za gotówkę, przyczem od wartości marek stemplowych potrąca się prowizję.

Art. 6.

1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2) Art. 3 obowiązuje na obszarze b. okupacji niemieckiej, inne zaś przepisy, zawarte w rozporządzeniu niniejszem, na obszarze dawnego Królestwa Polskiego (Kongresowego).

3) Postanowienia art. 1, o ile w nich jest mowa o podatku spadkowym, odnoszą się do przypadków, przewidzianych w art. 53 ustawy stemplowej polskiej z roku 1863.

Warszawa, dn. 12 listopada 1918 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Jossé*.

(Monitor Polski № 205 z 16 listopada 1918 r.)

7.

Dekret

w przedmiocie opłat skarbowych od umów ubezpieczenia.

Na wniosek Rady Ministrów postanawiam, co następuje:

Art. 1.

1) Umowy ubezpieczenia, zawarte poza obszarem byłej okupacji niemieckiej, podlegają opłacie skarbowej w wysokości, ustanowionej w pozycji 25 taryfy stemplowej, wprowadzonej rozporządzeniem ces.-niem. Generał-Gubernatora warszawskiego z 19 lipca 1916 r., Dz. rozp. № 40 (poz. 127), gdy chodzi:

a) o ubezpieczenia osób — jeżeli w chwili podpisania wniosku ubezpieczyciela w przedmiocie zawarcia umowy ubezpieczenia (deklaracji) bądź ubezpieczyciel, bądź ubezpieczony, bądź uposażony ma zamieszkanie lub mieszkanie na obszarze byłej okupacji niemieckiej — albo:

b) o ubezpieczenia majątków—jeżeli w chwili podpisania wniosku ubezpieczony majątek znajduje się na obszarze byłej okupacji niemieckiej, albo ubezpieczyciel ma na tym obszarze zamieszkanie lub mieszkanie.

2) Opłata, określona w ust. 1, przypada nadto wówczas, jeżeli stan rzeczy, podany w ust. 1 pod lit. a) lub b), zaszedł po podpisaniu wniosku ubezpieczyciela. Jeżeli zmiana taka nastąpiła po zawarciu umowy ubezpieczenia, przyjmuje się, celem ustalenia wysokości opłaty, że umowa ubezpieczenia przyszła do skutku w chwili zajścia owej zmiany.

Art. 2.

Postanowienia art. 2—7 stosuje się we wszystkich przypadkach, w których ubezpieczający ma siedzibę poza obszarem byłej okupacji niemieckiej, a w których przypada opłata w myśl pozycji 25 taryfy stemplowej, wprowadzonej rozporządzeniem ces.-niem. Generał-Gubernatora warszawskiego z 19 lipca 1916 r., Dz. rozp. № 40 (poz. 127), w szczególności także wówczas, gdy umowę ubezpieczenia zawarł na obszarze byłej okupacji niemieckiew imieniu ubezpieczającego przedstawiciel jego, ustanowiony dla tego obszaru.

Art. 3.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są solidarnie:

1. ubezpieczający,

2. przedstawiciel ubezpieczającego (art. 2), jeżeli:

a) albo zawarł umowę ubezpieczenia w imieniu ubezpieczającego, albo:

b) pośredniczył przy zawarciu umowy w ten sposób, że wniosek ubezpieczyciela (deklarację) przesłał ubezpieczającemu albo (w braku warunków wymienionych pod a) lub b),

c) wręczył ubezpieczycielowi polisę lub inny dokument, stwierdzający zawarcie umowy, lub

d) pobrał premję na podstawie umowy, określonej w art. 2, lub

e) wypłacił na podstawie takiej umowy sumę ubezpieczenia w całości lub częściowo,

3. ubezpieczyciel,

4. zastępca prawny lub pełnomocnik, współdziałający przy zawarciu umowy w imieniu ubezpieczyciela,

5. osoba, która przy zawarciu umowy asystowała ubezpieczycielowi z powodu, że ta jej asystencja była niezbędna w myśl przepisów prawa cywilnego.

Art. 4.

1) Przedstawiciel ubezpieczaiącego (art. 2) obowiązany jest prowadzić księgę opłat. Księga ta zawierać ma rubryki dla uwidocznienia:

1. pozycji,

2. daty zapisania do księgi,

3. znaku umożliwiającego odszukanie odszukanie odnośnej sprawy w księgach lub aktach przedstawiciela,

4. daty wniosku ubezpieczyciela (deklaracji),

5. daty wręczenia ubezpieczycielowi lub wysłania do niego polisy lub innego dokumentu, stwierdzającego zawarcie umowy,

6. daty pobrania premji po raz piewszy,

7. daty wypłacenia sumy ubezpieczenia,

8. imienia i nazwiska lub firmy ubezpieczyciela,

9. wysokości premji rocznej,

10. czasu trwania ubezpieczenia,

11. sumy, stanowiącej podstawę wymiaru,

12. opłaty,

13. uwag.

2) W rubryce pierwszej z początkiem każdego roku kalendarzowego rozpoczyna się nowa numeracja.

3) Rubrykę 5, względnie 6, względnie 7 wypełnia się tylko w przypadkach, określonych w art. 3 pod lit. c), względnie d), względnie e).

4) Zapisanie umowy do księgi opłat nastąpić ma:

a) wrazie zawarcia umowy przez przedstawiciela (art. 3 lit. a): w ciągu dwóch tygodni od dnia zawarcia,

b) jeżeli przedstawiciel tylko pośredniczył przy zawarciu umowy (art. 3 lit. b): w ciągu miesiąca od dnia podpisania wniosku ubezpieczyciela, choćby do tego czasu nie została wystawiona polisa lub inny dokument, stwierdzający zawarcie umowy,

c) w przypadkach, wymienionych w art. 3 pod lit. c), d) lub e), w ciągu dwóch tygodni od zajścia zdarzeń, podanych w tych przepisach.

5) Ustęp 4 stosuje się analogicznie do zmiany, określonej w ust. 2 artykułu 1. Jeżeli przedstawiciel ubezpieczającego tylko pośredniczył przy przeprowadzeniu takiej zmiany, w ten sposób, że ubezpieczającemu przesłał odnośny wniosek ubezpieczyciela, natenczas zapisanie do księgi opłat nastąpić ma w ciągu miesiąca od dnia podpisania tego wniosku.

6) Po upływie każdego miesiąca, w ciągu dni 15, należy wnieść do kasy państwowej sumę kwot, obliczonych w rubryce 12 księgi opłat za miesiąc odnośny. Równocześnie należy złożyć w kasie księgę opłat.

7) W przypadkach określonych w art. 3 pod lit. a), b) i c), należy na polisie lub innym dokumencie, stwierdzającym zawarcie umowy, uwidocznić kwotę uiszczonej opłaty oraz pozycję księgi opłat.

8) Jeżeli w przypadkach określonych w ust. 4 pod lit. b) ubezpieczający udowodni, że umowa, od której opłatę uiszczono, nie doszła do skutku, natenczas władza skarbowa zwróci opłatę. Prośba o zwrot ma być wniesiona do władzy skarbowej pierwszej instancji w ciągu 6 miesięcy od dnia zapisania do księgi opłat.

9) Jeżeli przedstawiciel ubezpieczającego upoważniony jest do zawarcia umów ubezpieczenia imieniem ubezpieczającego (art. 3 lit. a) i ust. 4 lit. a) art. niniejszego), natenczas prócz księgi opłat prowadzić winien wykaz wniosków ubezpieczycieli.

Formularz tego wykazu obejmować ma rubryki na uwidocznienie:

1. pozycji,
2. daty zapisania do wykazu,
3. znaku umożliwiającego odszukanie odnośnej sprawy w księgach lub aktach przedstawiciela,
4. imienia i nazwiska lub firmy ubezpieczyciela,
5. daty podpisania wniosku (deklaracji),
6. pozycji księgi opłat,
7. uwag.

10) Zapisanie do wykazu nastąpić ma w ciągu miesiąca od dnia podpisania wniosku ubezpieczyciela w przedmiocie zawarcia lub zmiany umowy ubezpieczenia, wypełnienie rubryki 6 zaraz po zapisaniu umowy do księgi opłat (ust. 4 lit. a). Jeżeli umowa nie doszła do skutku, należy to uwidocznić w rubryce 7 i podać, z jakiego powodu umowy nie zawarto.

11) Jeżeli nie było współudziału przedstawiciela (ust. 2 art. 3), natenczas opłata ma być uiszczona wrazie przewiezienia polisy lub innego dokumentu, stwierdzającego zawarcie umowy, do obszaru byłej okupacji niemieckiej. Uiszczenie ma nastąpić w ciągu dwóch tygodni, przez naklejenie marek stemplowych i skasowanie ich przez władzę skarbową pierwszej instancji.

12) Przepisy artykułu niniejszego mogą być zmienione w drodze rozporządzenia.

Art. 5.

1) Przedstawiciele ubezpieczających (art. 2) obowiązani są w ciągu dni 14 od ogłoszenia niniejszego Dekretu podać Ministerstwu Skarbu swoje imię i nazwisko oraz siedzibę, tudzież firmę i siedzibę instytucji ubezpieczeniowej, którą zastępują, oraz przedłożyć po dwa egzemplarze statutu tej instytucji, tudzież po dwa egzemplarze warunków polisowych co do wszystkich działów, które obejmuje zakres działania przedstawiciela. W ten sam sposób należy donosić o każdej zmianie w ciągu dni 14 od dnia, w którym przedstawiciel dowiedział się o zmianie.

2) Przedstawiciel ubezpieczającego obowiązany jest na żądanie władzy skarbowej zezwolić jej na przejrzenie wszelkich dokumentów i ksiąg, znajdujących się w jego posiadaniu, oraz podać jej szczegółowo i ściśle zgodnie z prawdą wszelkie znane mu okoliczności, których znajomość potrzebna jest celem ustalenia opłaty.

Art. 6.

1) Wrazie nieuiszczenia lub tylko częściowego uiszczenia opłaty może władza skarbowa na każdą osobę, obowiązaną do uiszczenia (art. 3), nałożyć grzywnę, równającą się 25-krotnemu iloczynowi kwoty nieuiszczonej.

2) Grzywnę ustala się w kwocie, nieprzekraczającej połowy wspomnianego iloczynu 25-krotnego, jeżeli z zachodzących okoliczności wynika, że według wszelkiego prawdopodobieństwa nie było zamiaru działania na szkodę skarbu państwa.

3) Wrazie uchybień innego rodzaju przeciw przepisom Dekretu niniejszego lub przepisom wykonawczym, wydanym na jego podstawie, może być wymierzona grzywna do marek polskich 10.000.

Art. 7.

1) Dekret niniejszy ma zastosowanie w tych przypadkach, w których wniosek ubezpieczyciela podpisany został, począwszy od dnia 1-go listopada 1918 r.

2) Zapisanie do księgi opłat (ust. 4 art. 4) nastąpić ma w ciągu 2-ch tygodni od dnia ogłoszenia Dekretu niniejszego w Dzienniku Praw, jeżeli termin zapisania upłynął przedtem.

3) Wykonanie Dekretu niniejszego poruczam Ministrowi Skarbu.

Dan w Warszawie, dn. 7 stycznia 1919 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:
(—) *J. Moraczewski.*

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Byrka.*

(Dz. Pr. № 7 z 18 Stycznia 1919 r. poz. 105).

Podatek spadkowy i podatek od darowizn.

patrz poz. 6.

Pożyczki państwowe.

8.

Dekret

Rady Regencyjnej Królestwa Polskiego w sprawie wypuszczenia pożyczki państwowej.

My, Rada Regencyjna Królestwa Polskiego, postanowiliśmy i stanowimy ze względu na nieodzowność uczynienia zadość najpilniejszym potrzebom Państwa Polskiego wypuścić pożyczkę państwową, zabezpieczoną całym majątkiem Państwa Polskiego, w wysokości, jaka uznana zostanie za niezbędną, dla pokrycia najpilniejszych wydatków, polecając jednocześnie Ministrowi Skarbu przystąpić do wydania odnośnych zarządzeń.

Dan w Warszawie, dn. 30 października 1918 r.

L. S.

† *Aleksander Kakowski*
Zdz. Lubomirski
Józef Ostrowski

Prezydent Ministrów:
Józef Świeżyński

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Chrzanowski*
Minister Skarbu: w z. *A. Wieniawski*
Minister Sprawiedliwości: *J. Higersberger*
Minister Przemysłu i Handlu: *Andrzej Wierzbicki*.
Minister Aprowizacji: *Antoni Minkiewicz*
Minister Ochrony Pracy: *J. Wolczyński.*

(Dz. Praw № 14 z 2 list. 1918 r. poz. 32).

9.

Komunikat Ministra Skarbu.

W wykonaniu powyższego Dekretu oraz uchwały Rady Ministrów z d. 3 listopada 1918 r. Królewsko-Polskie Ministerstwo Skarbu ogłasza emisję krótkoterminowych zobowiązań skarbowych (asygnat) 1918 r. na zasadach następujących:

1) Krótkoterminowe zobowiązania skarbowe (asygnaty) 1918 r. zabezpieczają się całym majątkiem Państwa Polskiego i wszystkiemi jego dochodami:

2) K.-P. Ministerstwo Skarbu wypuszcza wspomniane asygnaty w odcinkach po 500, 1.000, 5.000, 10.000 marek polskich, względnie koron w. a.

3) Asygnaty te będą oprocentowane w stosunku 5$^0/_0$ rocznie, przyczem procent ma być wypłacony nabywcom za rok z góry przez potrącenie go z ceny sprzedażnej, z odpowiedniem dyskontem, w zależności od daty nabycia.

4) W d. 1 listopada 1919 r. Skarb Polski wycofa asygnaty w drodze wykupu, w walucie, w której asygnaty wydane zostały, lub wrazie przejścia Państwa Polskiego do nowej waluty — w nowej walucie polskiej, podług kursu, który obowiązywać będzie dla konwersji wszelkich zobowiązań płatniczych.

Warszawa, dnia 3 listopada 1918 r.

Minister Skarbu:
(—) *J. Englich.*

(Monitor Polski № 192 z 4 list. 1918 r.).

10.

Komunikat Ministerstwa Skarbu.

Rada Ministrów uchwałą z 22 list. 1918 r. upoważniła Kierownika Ministerstwa Skarbu do wypuszczenia dodatkowo krótkoterminowych zobowiązań skarbowych (asygnat) 1918 r. w walucie rublowej, w odcinkach 100, 500, 1.000, 5.000 i 10.000, na zasadach, ustalonych przez uchwałę Rady Ministrów z dn. 3 listopada 1918 r.

Przepisy o instytucjach bankowych.

11.

Ustawa Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

Art. 1.

Zanim na mocy uchwały sejmowej nie zostanie powołany do życia Bank Polski, Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa, założona i prowadzona aż do 11 listopada 1918 r. przez okupacyjną władzę niemiecką, jest jedyną emisyjną instytucją bankową Państwa Polskiego, kasą centralną urzędów państwowych i miejscem przechowywania depozytów, znajdujących się pod opieką państwa.

Art. 2.

Suma marek polskich, wypuszczonych przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową do 11 listopada 1918 r., wynosi 880.150.867 marek 50 fenigów. Za pewność aktywów, w jakich została umieszczona wykazana wyżej suma, odpowiada Państwo Niemieckie. Dalszą emisję marek polskich Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa prowadzi na rachunek Państwa Polskiego, pod nadzorem rządu, a specjalnie Ministra Skarbu, na zasadach, wyszczególnionych w następnych punktach.

Art. 3.

Suma biletów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, wypuszczonych po 11 listopada 1918 r., nie może przewyższać 500 miljonów marek.

Art. 4.

Marki polskie są środkiem prawnym płatniczym w całem państwie i przyjmowane są przez wszystkie urzędy, według wartości nominalnej.

W tych dzielnicach kraju, w których prawnie obiegają jeszcze ruble lub korony, stosunek marek polskich do tych pieniędzy przy zapłatach skarbowych ustanowiany będzie perjodycznie przez Ministra Skarbu.

Art. 5.

Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej nie wolno wydać ani jednego biletu, niezabezpieczonego całkowicie złotem, licząc 2784 marki za 1 kilogram złota, albo następującemi wartościami:

a) wekslami, złożonemi do dyskonta albo na zabezpieczenie kredytu w rachunku bieżącym, przyczem weksle muszą mieć conajmniej 2 podpisy i żyro jednego z banków polskich, posiadającego w Kasie kredyt; do terminu płatności weksli nie może brakować więcej nad 4 miesiące;
b) towarami, złożonemi na zabezpieczenie pożyczek, udzielanych w stosunku połowy wartości szacunku rynkowego;
c) polskiemi papierami procentowemi i dywidendowemi, na zastaw których Kasa udziela pożyczek według norm, oznaczonych przez zarząd i zatwierdzonych przez Ministra Skarbu;
d) polskiemi papierami procentowemi, nabytemi na własny rachunek Kasy, do sumy nie przewyższającej 10 miljonów marek;
e) banknotami rosyjskiemi i austrjackiemi, nabywanemi przez Kasę na własny rachunek, do sumy nie przewyższającej 10 miljonów marek; dalsze nabywanie wymienionych banknotów może być zarządzone tylko przez Ministra Skarbu;
f) banknotami rosyjskiemi i austrjackiemi, zastawianemi w kasie według norm, oznaczonych przez zarząd i zatwierdzonych przez Ministra Skarbu;
g) banknotami niemieckiemi, wymienianemi na marki polskie podług uznania zarządu do sumy 10 miljonów marek; dalsze zwiększenie tej sumy zależy od decyzji Ministra Skarbu;
h) nabywanemi na własny rachunek Kasy pieniędzmi, czekami i wekslami tych tych państw, których pieniądze nie były prawnym środkiem płatniczym w Polsce podczas okupacji.

Art. 6.

Wszelkie pożyczki udzielane są tylko w markach polskich i mają być spłacone w tej lub w przyszłej polskiej walucie według kursu, który obowiązywać będzie dla konwersji wszelkich zobowiązań płatniczych.

Art. 7.

Pożyczki udzielane są na termin nie dłuższy nad 6 miesięcy. Stopę procentową i prowizyjną oznacza rząd.

Art. 8.

Zastaw papierów i towarów odbywa się przez oddanie ich Kasie przy deklaracji, wyrażającej zgodę właściciela na sprzedaż zastawów przez Kasę za pośrednictwem maklera giełdowego, o ile w 10 dni po ustalonym terminie pożyczka nie będzie zapłaconą. Za zgodą Ministra Skarbu może też być udzielona pożyczka na towary, znajdujące się na składzie pożyczającego, pod jego opieką i odpowiedzialnością.

Art. 9.

Zastawione papiery nie mogą być sekwestrowane i zaliczane do masy upadłości dłużnika, zanim nie zostanie spłacona cała suma długu należna Kasie.

Art. 10.

Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa przyjmuje wkłady gotówkowe tylko bezprocentowe, bądź na przechowanie, bądź na rachunek bieżący, zwyczajny lub przekazowy (giro).

Art. 11.

Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa jest kasą centralną wszystkich urzędów państwowych, a przedewszystkiem kas skarbowych, które z polecenia Ministra Skarbu przelewają do kasy wolne fundusze na rachunek Skarbu Państwa. Kasa zarządza rachunkiem Skarbu bezpłatnie. Wszelkie wypłaty Skarbu Kasa załatwia w granicach rozporządzalnej gotówki na rachunku Skarbu Państwa bez żadnej prowizji. Na zlecenia Skarbu Kasa inkasuje bezpłatnie należności skarbowe we wszystkich miejscowościach, gdzie posiada własne oddziały.

Art. 12.

Krótkoterminowe, najdłużej 6-miesięczne, pożyczki Skarbowi Państwa na zastaw biletów skarbowych i gminom na zastaw ich prawnie wypuszczonych obligów Kasa może wydawać tylko na zasadzie każdorazowego postanowienia Rady Ministrów, zatwierdzonego przez Naczelnika Państwa, a po zebraniu się Sejmu jedynie na zasadzie uchwały sejmowej. Za pożyczki skarbowe Kasa nic nie pobiera, za pożyczki komunalne pobiera 5%.

Art. 13.

Prowizję za wszelkie bankowe czynności pośredniczące oznacza zarząd.

Art. 14.

Kasa może otwierać oddziały na całym obszarze Państwa po zatwierdzeniu odnośnego wniosku zarządu przez Ministra Skarbu.

Art. 15.

Zarząd Kasy powierza się dyrekcji, złożonej z naczelnego dyrektora i jego zastępcy, mianowanych przez Prezydenta Ministrów na wniosek Ministra Skarbu. Zarząd w swojej działalności kieruje się niniejszą ustawą i przepisami, wydanemi przez Ministra Skarbu.

Art. 16.

Bilanse miesięczne Kasy drukuje się w gazecie urzędowej oraz conajmniej w 3 miejscowych gazetach według wyboru zarządu. O stanie emisji banknotów podaje się do wiadomości co 10 dni. W każdym bilansie miesięcznym, obejmującym

stan majątku od początku istnienia Kasy, zaznacza się wpływy na poczet aktywów, przyjętych 11 listopada 1918 r.

Art. 17.

Minister Skarbu perjodycznie zarządza rewizję bilansów i kas oraz całej biurowości Kasy według swego uznania. To samo prawo przysługuje Prezydentowi Ministrów, który może delegować do tej czynności zarówno urzędników państwowych jak i prywatnych rzeczoznawców.

Art. 18.

Cały zysk, jaki okaże się przy zamknięciu rachunków rocznych Kasy, przelewa się na fundusz rezerwowy, o którego przeznaczeniu, jak również o likwidacji Kasy, zadecyduje Sejm.

Art. 19.

Za podrabianie banknotów Kasy grozi taka sama odpowiedzialność, jak za podrabianie papierów państwowych.

Art. 20.

We wszystkich wypadkach, których ustawa niniejsza nie rozstrzyga, Kasa podlega ogólnemu prawu. W razie jakichbądź wątpliwości przy stosowaniu ustawy rozstrzyganie ich należy do Ministra Skarbu.

Art. 21.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą ustawa Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej z dnia 9 grudnia 1916 r. (Dz. Rozp. dla Jen.-Gub. Warsz. № 57 z dn. 13/XII 1916).

Dan w Warszawie, 7 grudnia 1918 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:
(—) *J. Moraczewski.*

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Byrka.*

(Dz. Pr. № 19, z 14 grudnia 1918 r. poz. 56).

12.

Rozporządzenie wykonawcze.

W myśl punktów C i F paragrafu 5-go Ustawy Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej zatwierdzam następujące normy zastawowe dla polskich papierów procentowych i banknotów rosyjskich.

Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa zalicza:

na 100 rb. 4½% listów ziemskich . . . . 125 mk.
na 100 rb. 4% listów ziemskich . . . . 100 mk
" " " 5% " zast. warsz. . . . 125 "
" " " 4½% " " . . . 100 "
" " " 6% obligacji m. Warszawy . 125 "
" " " listów zast. prowincjonal. miejsk. 100 "
" 100 mk. 5% asygnat skarbu Państwa . 75 "
" 100 rb. 5% " " " . 100 "
" " " banknotów ros. (carskich) . . 75 "

Kierownik Ministerstwa Skarbu
(—) *Byrka.*

(Dz. Pr. № 5—1919 r. z 13 stycznia—poz. 100).

13.

Dekret

o zatwierdzaniu i zmianie statutów spółek akcyjnych.

Art. 1.

Statuty spółek akcyjnych zatwierdzają i zmieniają łącznie Ministrowie Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w porozumieniu z właściwymi ze względu na przedmiot spółki, Ministrami.

Art. 2.

Podania o zatwierdzenie i zmianę statutów spółek akcyjnych winny być składane do Ministerstwa Przemysłu i Handlu, prócz statutów spółek akcyjnych kredytowych i asekuracyjnych, które winny być składane do Ministerstwa Skarbu.

Art. 3.

Statuty spółek akcyjnych oraz wszelkie ich zmiany będą ogłaszane w Dzienniku Praw na koszt petentów.

Art. 4.

Ogłoszenia nakazane statutami spółek winny być drukowane w gazecie rządowej oraz w jednej z miejscowych gazet według wyboru walnych zgromadzeń.

Art. 5.

Postanowienia powyższe nie mają zastosowania w prowincjach, w których obowiązują przepisy ustawowe o powstawaniu spółek akcyjnych w drodze rejestracji sądowej bez uprzedniego zezwolenia rządu.

Dan w Warszawie, dnia 24 grudnia 1918 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:
(—) *Moraczewski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *J. Iwanowski.*

(Dz. Praw № 1 z dnia 3 stycznia 1919 r. poz. 78).

14.

Rozporządzenie

Ministerstwa Skarbu w sprawie kantorów wymiany pieniędzy i domów bankierskich.

1) Wszystkie kantory wymiany pieniędzy i domy bankierskie, istniejące na terytorjnm b. Królestwa Kongresowego, winny przed dniem 15-go lutego b. r. zgłosić się do Ministerstwa Skarbu (Sekcja II, Nowy Świat 69) z dołączeniem poświadczonego urzędowo odpisu koncesji, na mocy której prowadziły dotychczas swoje operacje.

2) Zgłoszenie winno zawierać: 1) imię, nazwisko i przynależność państwową właściciela lub współwłaściciela, firmę handlową i jej siedzibę, tudzież 2) wyszczególnienie prowadzonych operacji.

Warszawa, dnia 13 stycznia 1919 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu
(—) *Byrka.*

(Monitor Polski № 11 z 15 Stycznia 1919 r.)

Prawo ubezpieczeniowe.

15.

Rozporządzenie

Zagraniczne towarzystwa ubezpieczeniowe, działające na terenie byłych okupacji niemieckiej i austrjackiej, zostają poddane pod zwierzchni nadzór i kontrolę Ministerstwa Skarbu.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie od daty ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu
(—) *Byrka.*

(Monitor Polski № 241 z 31 grudnia 1918 r.).

Loterje.

16.

Rozporządzenie.

Znosząc zarządzenia byłych władz okupacyjnych niemieckich i austrjackich, zabraniam sprowadzania losów loterji zagranicznych, handlu niemi oraz dopomagania do handlu przez ogłaszanie planów i wyników ciągnień tych loterji, jak również gry na loterjach zagranicznych.

Winni podlegają karze, przewidzianej w art. 333 kodeksu karnego.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej od daty ogłoszenia go w „Monitorze Polskim“.

Kierownik Ministerstwa Skarbu
(—) *Byrka.*

(Monitor Polski № 4 z 7 Stycznia 1919 r.)

Przepisy o nadzorze państwowym nad majątkami prywatnemi.

17.

Dekret

w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego.

Art. 1.

1) Wszelki majątek ruchomy i nieruchomy, znajdujący się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej:

a) należący do „ordynacji książąt Warszawskich hrabiów Paskiewiczów - Erywańskich“,
b) pocerkiewny oraz stanowiący uposażenie duchowieństwa prawosławnego,

2) przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, których ani właściciele, ani ustanowieni przez nich zarządcy nie są obecni w kraju,

3) przedsiębiorstwa przemysłowe, ktorych utrzymanie w ruchu lub puszczenie w ruch, oraz posiadłości ziemskie, których zabezpieczenie lub zagospodarowanie leży w interesie panstwa,

4) zakłady i urządzenia użytecznosci publicznej (jak np. elektrownie, gazownie, wodociągi, tramwaje), — mogą być objęte pod zarząd państwowy.

Art. 2.

Ustanowianie i wykonywanie zarządu państwowego należy:

a) w stosunku do wszelkiego rodzaju dóbr nieruchomych, prócz wymienionych poniżej pod lit. b i c, a także przedsiębiorstw przemysłu rolnego i leśnego — do Ministra Rolnictwa i Dóbr Panstwowych,
b) w stosunku do przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych—do Ministra Przemysłu i Handlu,
c) w stosunku do zakładów i urządzeń użyteczności publicznej — do Ministra Spraw Wewnętrznych,
d) w stosunku do sum pieniężnych i kapitałów w gotówce, papierach wartościowych lub zobowiązaniach, o ile nie stanowią one przynależności majątków, pod lit. a, b, c wymienionych, — do Ministra Skarbu.

Art. 3.

Do każdego majątku, nad którym ustanowiony zostaje zarząd państwowy, władza, w art. 2 wskazana, mianuje zarządcę państwowego; obowiązki zarządców państwowych mogą być powierzone, w miarę potrzeby, bądź osobom, do ich pełnienia specjalnie powołanym, bądź urzędom państwowym lub organizacjom społecznym.

Art. 4.

O każdym wypadku ustanowienia zarządu i mianowania zarządcy państwowego podane bę-

dzie do publicznej wiadomości w gazecie urzędowej.

Art. 5.

Właściciel majątku, wziętego w zarząd państwowy, albo osoby, pod których zarządem majątek pozostaje, obowiązani są dostarczyć zarządcy państwowemu wszelkie dane majątku dotyczące (księgi, rachunki, rejestra, wykazy, inwentarze etc.) pod rygorem art. 139 K. K.

Art. 6.

Zarządca państwowy zarządza powierzonym mu majątkiem lub przedsiębiorstwem i jest wyłącznie upoważniony do wykonania czynności prawnych, dotyczących tego zarządu.

Art. 7.

Wszelkie prawa do majątku, nabyte przez osoby trzecie w czasie, gdy majątek był pod zarządem b. władz okupacyjnych, mogą być wykonywane tylko za zezwoleniem zarządu państwowego.

Art. 8.

Koszty zarządzania majątkiem wraz z wynagrodzeniem zarządcy państwowego, obciążają majątek w zarząd objęty. Wysokość wynagrodzenia zarządcy ustala właściwy minister.

Art. 9.

Zarządca państwowy odpowiedzialny jest za swe czynności tylko przed władzą mianującą.

Art. 10.

Wszelkie wpływy, osiągane z zarządzanego majątku, po potrąceniu wydatków bieżących, zarządca państwowy składać będzie na rachunek specjalny danego majątku do kas państwowych lub przez rząd wskazanych. Podnoszenie gotowizny z rachunków tych dokonywane będzie przez zarządców państwowych na mocy ogólnego lub specjalnego upoważnienia właściwego ministra.

Art. 11.

Szczegółowe przepisy oraz instrukcje, określające zakres uprawnień i tryb postępowania zarządców państwowych, wydadzą właściwi ministrowie (art. 2).

Art. 12.

Dekret z dnia 23 listopada r. b. o sekwestrze zakładów przemysłowych*) zostaje uchylony.

Zarządy państwowe, powołane na mocy dekretu z dnia 23 listopada r. b., będą czynne nadal stosownie do przepisów dekretu niniejszego.

Dan w Warszawie, d. 16 grudnia 1918 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski*

Prezydent ministrów:
(—) *Moraczewski*

(Dz. Praw № 21 z d. 28 grudnia 1918 r. poz. 67).

*) Dziennik Praw № 17 z dnia 29 listopada 1918 r. poz. 43.

Przepisy walutowe.

18.

Dekret.

W celu umożliwienia Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej doprowadzenia emisji marek polskich do wysokości, oznaczonej w 3-im punkcie zatwierdzonej dekretem z dnia 7 grudnia 1918 r. ustawy Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, oraz w celu zabezpieczenia zapasu dla dalszej emisji, upoważnia się dyrekcję Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej do przygotowania w Warszawie 500 miljonów marek polskich wyłącznie w odcinkach 500 markowych.

Zamiast napisu na dotychczasowych biletach Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, przygotowanych przez dawny Zarząd Generał-Gubernatorstwa Warszawskiego, napis na nowych biletach ma brzmieć:

> Państwo Polskie przyjmuje odpowiedzialność za wymianę niniejszego biletu na przyszłą polską walutę według stosunku, który dla marek polskich uchwali Sejm Ustawodawczy (Dekret Naczelnika Państwa z dnia 31 grudnia 1918 r.)

Nowe bilety Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej mają być podpisane przez dyrekcję Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

Nowe bilety Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej w obiegu wewnętrznym mają te same prawa, co dawne bilety, a zatem, zgodnie z p. 4-ym ustawy Kasy, są prawnym środkiem płatniczym i przyjmowane są przez wszystkich, według wartości nominalnej.

Dan w Warszawie, d. 31 grudnia 1918 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski*

Prezydent Ministrów:
(—) *Moraczewski.*

Kierownik Ministerstwa skarbu:
(—) *Byrka.*

(Dz. Praw № 4 z 10 stycznia 1919 r. poz. 89.)

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa № 20. 3608. 31. I. 19. 2000.